

Жалба, подадена на 25 ноември 2016 г. от Европейската комисия срещу решението на Общия съд (осми състав), постановено на 15 септември 2016 г. по дела T-353/14 и T-17/15 — Италия/Комисия

(Дело C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: L. Pignataro-Nolin и G. Gattinara)

Други страни в производството: Италианската република, Република Литва

Искания на жалбоподателя

- да отмени обжалваното решение;
- в случай, че Съдът прецени и фазата на производството позволява това, да отхвърли първоинстанционната жалба като неоснователна;
- да осъди Италианската република да заплати съдебните разноски по настоящото производство и в производството на първа инстанция;
- да осъди Република Литва да заплати направените от нея съдебни разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си Комисията излага четири правни основания: 1) грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на правната същност на „Общите разпоредби“, приложими за конкурсите и грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 7, параграф 1 от приложение III към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) и последваща неправилност на мотивите; 2) грешка при прилагането на правото и нарушение на задължението за мотивиране във връзка с тълкуването на член 1г от Правилника; 3) грешки при прилагането на правото във връзка с тълкуването (впрочем противоречиво) на член 28е от Правилника и във връзка с тълкуването на критериите за съдебния контрол на Общия съд; 4) грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 2 от Регламент № 1/58 (ОВЕО 17 от 6 октомври 1958 г., стр. 385).

1. Първото основание е разделено на четири части. В първата част Комисията посочва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на правната същност на „Общите разпоредби“, приложими към общите конкурси (ОВЕС 2014 С 60 А/1), тъй като според Комисията посочените разпоредби установявали нови и конкретни задължения за провеждането на конкурсната процедура, а тези задължения не били променени в обжалваните обявления. Във втората част от първото основание Комисията приема, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 7, параграф 1 от приложение III към Правилника в смисъл, че EPSO нямала нормотворчески правомощия да установява общи и абстрактни норми относно езиковия режим на организираниите от нея конкурси. Според Комисията EPSO разполага с такива правомощия. В това отношение Комисията изтъква и нарушение на задължението за мотивиране, доколкото в точка 57 от обжалваното решение, *in fine*, Общият съд изпада в противоречие, като приема, че при всички случаи EPSO има правомощието да преценява потребностите, включително езикови, на отделните институции при организирането на различните конкурси. В третата част от първото основание Комисията смята, че Общият съд неправилно е приел, че Общите разпоредби са обикновени актове, предназначени за обявяването на критерии за избор на втория език в организираниите от EPSO конкурсни процедури, като се има предвид, че посочените разпоредби всъщност установявали със задължителна сила критериите, обосноваващи този избор. В четвъртата част от първото основание, на последно място, Комисията изтъква, че Общият съд тълкува неправилно същността и съдържанието на обжалваните обявления в смисъл, че по отношение на езиковия режим обявленията са източник на нови и конкретни задължения, като по този начин нарушава и задължението за мотивиране, като отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията; в този смисъл според Комисията обжалваните обявления били актове с чисто потвърдително съдържание по отношение на установеното в Общите разпоредби.

2. Второто основание се разделя на две части. В първата част Комисията изтъква грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 1г от Правилника, съгласно който ограничението в избора на втори език не е непременно дискриминация, а може да е обосновано с оглед на обща цел, като интереса на службата в рамките на политиката на персонала. С втората част Комисията приема, че Общият съд е нарушил задължението за мотивиране, тъй като в търсенето на обосновка за избора на втори език в обжалваното решение Общият съд се ограничава само до разглеждането на конкурсните обявления, а трябвало да вземе предвид и Общите разпоредби и тяхното съдържание.
3. Третото основание се разделя на три части. В първата част Комисията приема, че, без да тълкува неправилно член 28е от Правилника, Общият съд не можел да приеме, че изискванията за езикови способности не били част от компетенциите на кандидатите по член 27 от Правилника. Във втората част Комисията сочи, че Общият съд неправилно е определил обхвата на собствения си съдебен контрол, който е трябвало да се ограничи до проверка за явна грешка в преценката или произволно третиране. В третата част Комисията изтъква, че Общият съд е превишил пределите на контрола си, като е извършил преценка по същество относно решението да не се въведат, освен трите езика, посочени в обявлението за конкурс (английски, немски и френски), и други езици и по този начин е заместил администрацията.
4. В четвъртото основание за обжалване Комисията приема, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото във връзка с тълкуването на член 2 от Регламент № 1/58, тъй като е обявил, че съобщенията между EPSO и кандидатите попадат в приложното поле на тази разпоредба, а това изключва всякаква възможност за ограничаване на избора на втория език. В действителност обаче възможността за такова ограничение според Комисията произтича от член 1г, параграфи 5 и 6 от Правилника, който се прилага и за кандидатите в конкурсна процедура.

Преюдициално запитване от Sø- og Handelsretten (Дания), постъпило на 7 декември 2016 г. —
Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet

(Дело C-633/16)

(2017/C 046/19)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Sø- og Handelsretten

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ernst & Young P/S

Отговорник: Konkurrencerådet

Преюдициални въпроси

- 1) Какви критерии следва да се прилагат при преценката дали поведението или действията на предприятието попадат в обхвата на забраната по член 7, параграф 1 от Регламент № 139/2004⁽¹⁾ на Съвета относно контрола върху концентрациите между предприятия (забраната за предварително осъществяване) и за да е налице действие по осъществяване по смисъла на член 7, параграф 1, необходимо ли е съответното действие изцяло или частично, фактически или правно да е част от самата промяна в контрола или самата концентрация на продължаващите дейности на участващите предприятия, която при надхвърляне на количествените прагове поражда задължението за изпращане на нотификация?
- 2) Може ли прекратяването на споразумение за сътрудничество като разглежданото в случая, оповестено при обстоятелства като описаните в акта за преюдициално запитване, да съставлява действие по осъществяване на концентрацията в нарушение на забраната по член 7, параграф 1 от Регламент № 139/2004 на Съвета и съответно по какви критерии трябва да се вземе решение?
- 3) Има ли значение за отговора на втория въпрос дали прекратяването на споразумението реално е породило релевантни от гледна точка на конкурентното право пазарни последици?